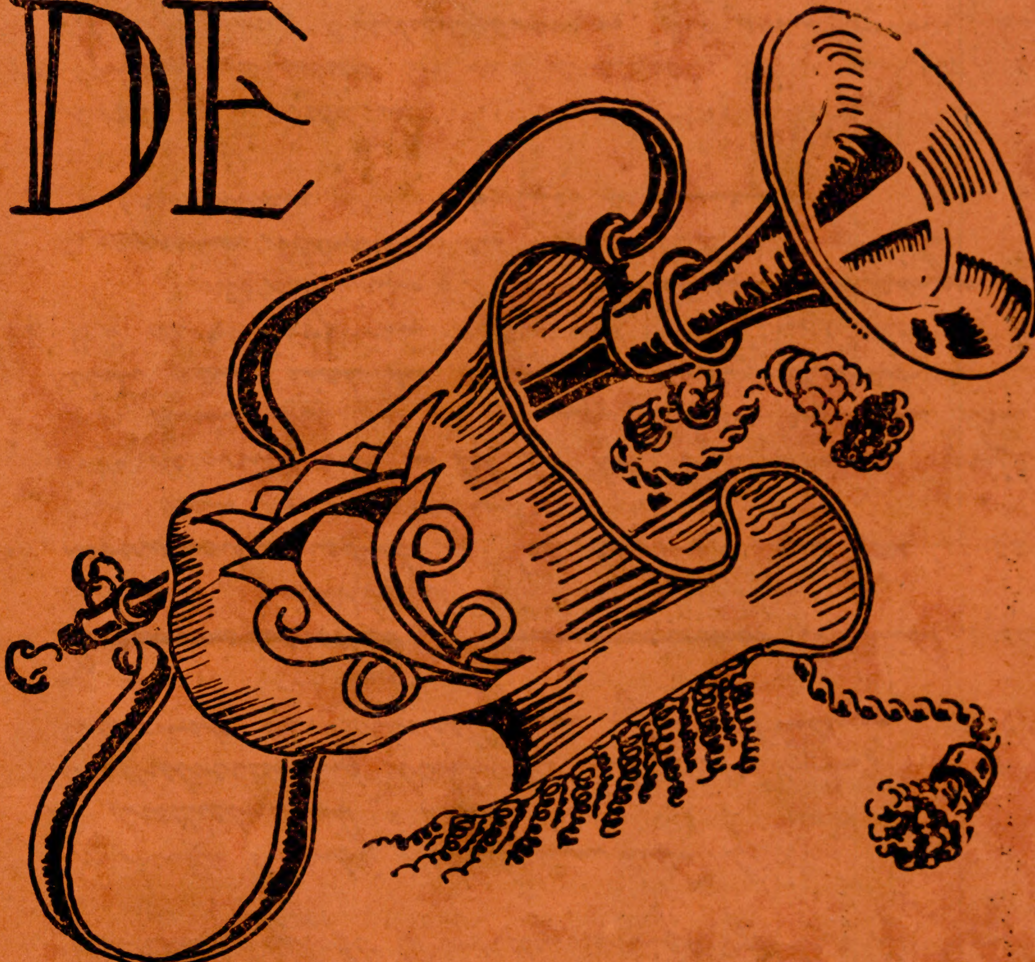
23

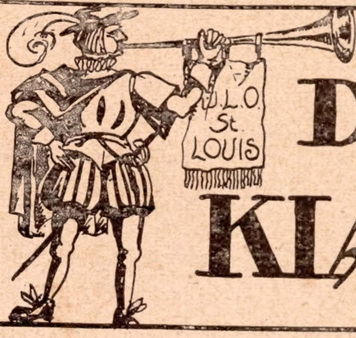
B. Ecuriy.

DE

KLAROEN

Tweede jaargang No. 9 21 Juni 1941

DE KLAROEN

Aloysius en de heiligheid

JE krijgt bij de voorbereiding van een Klaroennummer soms ondeugende invallen. Deze keer wilde ik per bulletin bijdragen vragen over . . . . heiligheid. Wij hebben stilletjes gelachen om het effect, dat zo'n verzoek zou teweeg brengen: bijten op potloden en nagels wanhopig strijken door weelderige haardossen, nadenkend omhoog gerichte ogen en tenslotte het besluit om toch maar van zo'n bijdrage af te zien.

Nu is heiligheid iets verborgens, iets tussen God en de ziel. Alle studenten waren overtuigd van de heiligheid van Aloysius, behalve . . . . hij zelf. Ze schreven er niet over en knielden niet voor hem neer met de bede: H. Aloysius, bid voor ons.
In zijn jeugd had hij ook wel eens deugnietenstreken uitgehaald - je weet wel van dat kanonnetje - en hij had wel eens, tot ontsteltenis van zijn vader, een taaltje eruit geslagen, dat, nu ja, onder huzaren niet ongebruikelijk is. Maar met de jaren groeide de liefde Gods in zijn zeer zuivere ziel en hij besloot zijn leven met een daad van heldhaftige naastenliefde door het verplegen van pestlijders, aan welke ziekte hij zelf bezweek.
Na de laatste propaganda-avond van de C.F.C. ben ik tot de overtuiging gekomen, dat een jongen niet behoeft te schrijven over heiligheid. Als hij consequent C.F.C.-lid of Mariacongreganist is, dan loopt hij op de weg, die Saint Louis gelopen heeft. Recht naar de hemel. Tot elke strijd . . . . bereid!

Redactie.

Rond de schemerlamp

In shorts

HET brede raam waar mijn schemerlamp sinds de lenteschoonmaak voor pronkt, geeft een prachtig uitzicht: vlak eronder de tuintjes van „de - mensen - beneden - ons" en daarlangs een klein riviertje. Aan de overkant heb je een pracht plantsoen met rijke bosschages.

Ik sta er nu menig uurtje voor te kijken, te genieten van dit mooi stukje natuur, maar - jammer genoeg - sta ik me er ook dikwijls te ergeren.

Ik heb de leeftijd nog niet bereikt van iemand, die de jeugd het liefst ziet in enge stropdas met plechtige, witte, stevig gestijfde halskraag, alsmede een broek met sterke roomse knieën: zo'n pak waar je in woont als in een harnas.

Maar als ik dat gedoe met de kleding - beter nog ontkleding - zo onder mijn raam in het frisse water, of aan de oever zie, word ik onwel. Dat is niet meer sportief, dat is grof zinnelijk. Maak me niet wijs, dat zoiets modern is. Tennissen kun je niet met je winterjas en kanoën niet met je ijstrui evenmin als je kunt voetballen met je regenjas en beenhosen.

Maar moet je ze zien liggen in de kano of „zitten" op de bank aan de overkant. Moet je die lange lummels zien flirten in hun sportpakje, waar ze al twee jaar uitgegroeid schijnen. Die dandy skysokjes met witte tennisschoentjes maken me prikkelbaar: laat ze een gilettemesje aanschaffen om hun harige onderdanen te ontbossen.

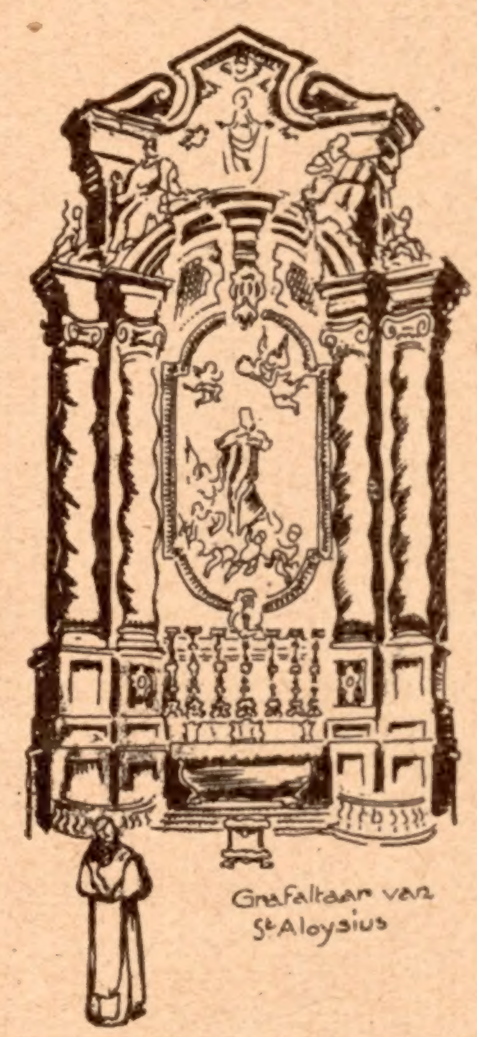
Als ik fiets trek ik ook mijn jasje uit, rol de mouwen van mijn overhemd op en gooi mijn schillerkraagje los; als ik in de kano zit ben ik liefst „in shorts" en polo-shirt, maar dat doe ik, omdat ik het warm heb, waar voor den drommel dient al dat gepronk - ik schreef haast gelonk - met dat blanke of bruine vel voor. Het maakt je kwakkerig en klodderig en week en slap: rijp voor het kwaad.

Ik hoorde dat dit nummer aan St. Louis was gewijd. Prachtig, je kunt op dat gebied veel van hem leren: hij was modern en. . . . . practisch; heilig en niet flauw; sportief en volkomen gaaf.

BIJ HET GRAF VAN DEN H. ALOYSIUS

OP onze laatste reis naar Indië hadden mijn medebroeder en ik het voorrecht enige dagen in Rome te vertoeven. Van 's morgens tot 's avonds waren we op de been om de voornaamste bezienswaardigheden te bekijken. Maar veel dieper nog werden onze indrukken, toen we door de hoffelijkheid van een Pater Kruisheer in de gelegenheid werden gesteld om de H. Mis bij te wonen bij het graf van St. Petrus en later in de Caeciliakapel in de catacomben van Calixtus.

En toen, op een van de laatste dagen vroeg een priester, die studeerde aan het College der Propaganda „Hebben jullie al een Mis bijgewoond op het graf van den H. Aloysius?" Op ons ontkennend antwoord zei hij: „Wat! Broeders van den H. Aloysius en geen H. Mis op zijn graf? Morgenochtend gaan we samen." We gingen blij door de morgenstille straten naar de St. Ignatiuskerk. We hebben er gebeden en communiceerden er in vereniging met onze H. Patroon voor alle jongens, die onder bescherming van de lelietak aan onze zorgen zouden toevertrouwd worden. Een jongeman kwam bij het altaar staan en communiceerde met ons. Hij was een symbool.

Grafaltaar van St Aloysius

We dachten toen aan de Indische jeugd en hadden geen flauw vermoeden van de toekomstige Klaroenvrienden. Nu is dat alles herinnering, maar het gebed blijft . . . ook voor de Klaroenkring.

Gelukkig de man, die vlekkeloos werd bevonden, en die het goud niet najoeg, en zijn hoop niet stelde op geld en schatten. Wie is hij? Opdat wij hem prijzen, want in zijn leven heeft hij gedaan, wat bewonderenswaardig is. (Epistel van de feestdag)

eigen werk

tien jaren !

door Melatti van Sumatra.

Het is 1 Juni van het jaar onzes Heren 1931! (Zo beginnen immers alle Jubileumspeeches) 't Is in de voormiddag. Er wordt aan de grote voordeur van 't Instituut St. Louis te Oudenbosch gebeld.

Broeder Portier zwaait de deur open, maar valt dan bijna achterover, niet van de deur, maar bij 't zien van die grote familie, die aangebeld heeft. Eventjes een gezin van tien man sterk!! Hij is bijna van plan de tweede deur ook open te maken, maar nee, die ene deur is toch net groot genoeg. De familie, die ik nu maar betitelen zal met „wij." Wij dan werden in de bezoekzaal gelaten en na de gebruikelijke kennismaking met Br. Overste, toenmalig Br. Franciscus, werd ons voorgesteld, de inrichting te gaan bezichtigen. Adoe! wat vond ik dat mooi! Grote zalen, gezellige klassen. Toen we op het museum kwamen, kreeg ik zowat stuipjes, want nauwelijks had ik mijn neus binnen de deur gestoken, of ik rende er weer uit, want achter de deur lag een hond en ik was voor niets zo bang als voor een hond. De lezer moet het me maar niet kwalijk nemen, want ik was nog maar een broekje van negen en bij ons in Indië liepen er honden met schurft rond, daarom was ik er zo bang van. Nu wil ik niet zeggen. dat die hond op het museum schurft heeft. Ojé, nee. Want toen Br. Clemens me aan de hand naar het opgevulde huidje had gebracht, was ik er bijna niet meer vandaan te krijgen, zo leuk vond ik dat. Verder gingen we over middelcour, door speelzalen en over slaapzalen. En toen kwamen we in die grote. hoge zaal met witte muren en dikke pilaren. Boven die zaal prijkte een „bol" zoals ik dat noemde. U begrijpt natuurlijk, dat ik de kapel bedoel. Maar U moet me niet kwalijk nemen, dat ik dit woord niet kende, want ik was nog een half heidentje. (zie jubileumnummer van verleden jaar, onder „Van nieuweling tot oud-leerling)

Afijn, die zaal vond ik nog het mooist van alles. Dan gingen we naar de kleine cour. Een paar vrindjes waren gauw gevonden en evengauw een trapautotje, waar ik gek op was.

Maar toen mijn moeder vroeg: „Ga je weer mee naar huis?" was ik er gauw uit. Maar tja, aan de voordeur werden we gedrieën

achtergelaten. 'n Traantje viel, 'n snikje werd gehoord, maar 'n Hollandse, pardon 'n Hollands-Indische jongen huilt niet lang. En zo was mijn kostschooltijd begonnen. En nu is het al 1 Juni 1941 geweest. Daarover hoop ik in een volgend nummer weer een stukje te schrijven. Tabé.

„het zeegat uit"

door de derde Handel.

Daar gaan we dan. Na zoveel jaren in St. Louis doorgebracht te hebben, gaan we het nu verlaten. Wij zullen het nog wel eens terug zien, maar toch, goed bekeken, beginnen we nu Hoofdstuk II van ons leven.

Het eerste hoofdstuk was, zoals in de meeste boeken nog niet zo spannend. Wat zal het tweede brengen?

Maar daar zullen we het nu niet over hebben, zou een zekere Broeder zeggen. Nu gaat het er over, hoe het eerste hoofdstuk geweest is.

Wat zullen we later terugkijken op die goede kwajongenstijd, want alles wat we hier hebben uitgespookt, kunnen we thuis als de „Jongeheer" of de „Mijnheer" (voor de Baby) niet meer doen.

Als zekere klasbroeder het heeft over de „Knopen" van een jongmens, en de „Drankzucht" van een ander, hebben we zo'n pret, als we niet dikwijls meer zullen hebben.

Laten we eens terugzien op de pas vervlogen Pinksterdagen. Een dagindeling om een puntje aan te zuigen! Films, tennissen, zwemmen, voetballen, fietsen enz. En 's morgens de fosco met een stuk koek geserveerd. Als we dat allemaal bekijken, dan moeten we toch wel zeggen: „Broeders wat hebt U veel voor ons gedaan!"

Ik weet wel, er werd vaak gefoeterd en er werd vaak geplaagd, maar zo kwaad meenden we dat toch ook niet!

Dan hebben we daar verder onze trouwe vriend „Klaroen." Aan hem hebben we menig gezellig uurtje te danken. Kijk maar eens de Ulozaal rond, als De Klaroen pas is verschenen. Overal zie je Klaroenlezende jongelui.

Ik zie mezelf later al door Oudenbosch lopen, een jongen van een jaar of tien aan mijn hand. En, pappie, zegt hij, moet ik daar nu op school gaan? Dan komen we eerst het stationnetje uit. Bekende straten, bekende huizen en het echte behagelijke gevoel van iets

vertrouwds te zien, doortintelt me. Dag meneer Looymans, wacht even Kees, hier een ijssie. Vroeger nam ik er altijd drie achter elkaar, maar straks bij Buys krijg je er nog een. Hij krijgt daar zijn ijsco en verder gaan we, naar de overkant.

„Dag Br. Portier." „Dag meneer." (hij herkent me niet eens) en ik word binnengelaten. Br. Sylverius? nee, die is geen overste meer maar of meneer de tegenwoordige overste wil spreken? Goed. Na wat met de overste gepraat te hebben ga ik met Kees St. Louis bekijken. Eerst de slaapzalen. Nee maar, wat een veranderingen! Iedere jongen een wastafel en er zijn allemaal deuren voor de kamertjes. Verder gaan we. Hé, die oude Broeder daar, wat een bekend gezicht. Maar, dat is . . . „Dag Br. Olav," en verder gaan we weer. De speelzaal, de tuin, de overweg . . . het zwembad. Door een tunnel gaan we van de tuin naar het zwembad, van een overweg kunnen we dus niet meer spreken. Wat is er veel veranderd. Het is heerlijk zomerweer. en de jongens vinden het dan natuurlijk ook heerlijk, dat ze kunnen zwemmen. Het is vol en in tegenstelling met mijn tijd, toen we een enkele keer gingen zwemmen, kunnen nu alle jongens zwemmen.

Laat ik ontwaken uit deze dromen, we zitten nu nog in ons 16e of 17e levensjaar en er zullen nog wel een paar jaartjes voorbij gaan, eer de droom werkelijkheid is geworden.

Wat konden we niet een leut hebben in de klas. Als we later Adrie Balm nog eens tegen komen, dan denken we direct aan de „Wittebroodsweken" en bij Kees van Loon aan den vloeiend sprekenden Engelsman.

VISSEN

door Jan van Soest

Het is heerlijk zomerweer en de zon schijnt warm, maar op het water is het koel. Langzaam glijdt de boot voort over het vlakke water. Wij zijn met z'n tweeën, Vader en ik; we gaan vissen in de plassen rond Nieuwkoop. Stil is 't, alleen het eentonig gestamp van de motor is te horen.

„Kom," zegt Vader, „laten we hier ons geluk eens beproeven." De motor wordt afgezet. De boot drijft geruisloos nog wat voort. We slingeren de simmen in het water, Vader aan de éne kant en ik aan de andere. En dan maar turen naar de doodstil staande dobber.

Opeens begint mijn dobber te dansen; de rukjes volgen elkaar zonder ophouden; dan 'n flinke rnk en de dobber schiet onder water, ik haal m'n hengel op; er zit een flinke knaap aan, 'n rooie ruier van ongeveer 25 cm.

Nauwelijks staat mijn dobber weer onbeweeglijk in het water, of Vader slingert met kracht zijn hengel in de boot. Gelukkig, dat hij 'm in de boot mikte, want de gevangen brasem viel van de haak af.

„Als het zo doorgaat, hebben we vanavond 'n flink zootje vis," zegt vader, „wat zullen we morgenmiddag smullen!" Om elf uur hebben we al aardig wat vis verschalkt o.a. twee karpers. „Kom" zegt vader, „nu naar de bocht, daar zitten nogal wat snoeken." Ik zet de motor aan en neem plaats achter het stuurrad. Onder het varen eten we ons twaalfuurtje en na een half uur bereiken we de z.g. Bocht. Overal springen snoeken uit het water, zoveel zitten er.

We maken de snoekhengels in orde, doen twee kleine visjes, die we 's morgens gevangen hebben aan het snoer en gooien uit. Nu maar wachten tot ze bijten. We turen naar de eerste ronde dobber. Zachtjes gaat hij op en neer door het zwemmen van het lokvisje. We zitten al een kwartier te turen, maar de dobbers schieten niet weg. „Heb maar geduld," zegt vader „het zal niet lang meer duren." Deze woorden lijken wel een voorspelling, want ineens schiet vaders eerste dobber onder, de tweede volgt, de derde, de vierde ook al; nu de vijfde nog. Ja, daar gaat hij! Vader haalt het sim langzaam in; eindelijk komt de snoek boven. „Wat een kanjert!" roept Vader „ik schat hem wel op twintig pond." We zijn zó tevreden over deze vangst, dat we besluiten naar huis te gaan.

„Moeder zal wel blij zijn met zo'n maaltje," zegt Vader. Na een uurtje zijn we thuis. Ik maak de vissen schoon en zet ze in het zout. We hebben de volgende dag heerlijk gegeten, reken maar!

Dit is het verhaal van een hoffelijke visser, die z'n moeder niet opscheept met het vuile werkje, maar de vissen zelf schoonmaakt. Red.

pinksteren

door Melatti van Sumatra.

Er is van 't jaar geen dag geweest, waar we zo bang voor waren als de Pinksterdagen. O pardon, beledig ik U? Laat ik me dan eerst even voorstellen. Ik ben een jongen uit de 3de Ulo. En nou moet je maar 'ns aan die veteranen vragen, hoe zij een week voor Pinksteren over die dagen dachten! „Iemand" had ons zo bang gemaakt

vertrouwds te zien, doortintelt me. Dag meneer Looymans, wacht even Kees, hier een ijssie. Vroeger nam ik er altijd drie achter elkaar, maar straks bij Buys krijg je er nog een. Hij krijgt daar zijn ijsco en verder gaan we, naar de overkant.

„Dag Br. Portier." „Dag meneer." (hij herkent me niet eens) en ik word binnengelaten. Br. Sylverius? nee, die is geen overste meer maar of meneer de tegenwoordige overste wil spreken? Goed. Na wat met de overste gepraat te hebben ga ik met Kees St. Louis bekijken. Eerst de slaapzalen. Nee maar, wat een veranderingen! Iedere jongen een wastafel en er zijn allemaal deuren voor de kamertjes. Verder gaan we. Hé, die oude Broeder daar, wat een bekend gezicht. Maar, dat is . . . „Dag Br. Olav," en verder gaan we weer. De speelzaal, de tuin, de overweg . . . het zwembad. Door een tunnel gaan we van de tuin naar het zwembad, van een overweg kunnen we dus niet meer spreken. Wat is er veel veranderd. Het is heerlijk zomerweer. en de jongens vinden het dan natuurlijk ook heerlijk, dat ze kunnen zwemmen. Het is vol en in tegenstelling met mijn tijd, toen we een enkele keer gingen zwemmen, kunnen nu alle jongens zwemmen.

Laat ik ontwaken uit deze dromen, we zitten nu nog in ons 16e of 17e levensjaar en er zullen nog wel een paar jaartjes voorbij gaan, eer de droom werkelijkheid is geworden.

Wat konden we niet een leut hebben in de klas. Als we later Adrie Balm nog eens tegen komen, dan denken we direct aan de „Wittebroodsweken" en bij Kees van Loon aan den vloeiend sprekenden Engelsman.

VISSEN

door Jan van Soest

Het is heerlijk zomerweer en de zon schijnt warm, maar op het water is het koel. Langzaam glijdt de boot voort over het vlakke water. Wij zijn met z'n tweeën, Vader en ik; we gaan vissen in de plassen rond Nieuwkoop. Stil is 't, alleen het eentonig gestamp van de motor is te horen.

„Kom," zegt Vader, „laten we hier ons geluk eens beproeven." De motor wordt afgezet. De boot drijft geruisloos nog wat voort. We slingeren de simmen in het water, Vader aan de éne kant en ik aan de andere. En dan maar turen naar de doodstil staande dobber.

Doordat de regel: Beschrijf bij copie slechts één zijde van het papier, niet in acht genomen was, viel het laatste deel van „Het zeegat uit," weg.
Hieronder volgt op een los papier het slot van het opstel.

En zo zou ik wel door kunnen gaan, maar ik mag niet te veel plaats opeisen in dit nummer van de Klaroen.

Straks zingen we „Vaarwel mijn dierbaar St. Louis."
Nu zeggen we: Alle Broeders van St. Louis, onze welgemeende dank voor alles, wat U in de loop van ons kostschoolleven voor ons gedaan hebt. Vaak zullen we nog aan U denken.

Dat O. L. Heer U zegene.

In de Kroniek is op 12 Juni een fout ingeslopen. De laatste regel moet zijn:

Br. Théophile droeg „Terwe" van R. de Clercq voor. De muzikale omlijsting bestond uit muziek van Tschaikowski, gespeeld door Br. Ferdinand.

dat we met lange gezichten naar die dagen uitzagen. En nu ze voorbij zijn zou ik zeggen . . . . . Ja, wat zou ik eigenlijk zeggen. Ik weet het niet uit te drukken. Bij ons in Dordt zeggen ze: „Nou, Jô 't was jenk!" En in dat ene woordje ligt alle lol en leut van die dagen besloten. 's Morgens studeren en na deze zware „blokkage" een vrije middag. Zondagmiddag handballen om een klein geitje, zoals onze scheidsrechter dat uitdrukte. Natuurlijk won de Ulo! (Dat kleine geitje is inmiddels al opgepeuzeld, anders zouden jullie misschien bij dat elftal komen bedelen om „vlees zonder bon") 's Avonds een knal spannende film. Afijn het was in elk geval beter, dan de hele avond klas, zoals sommigen beweerden.

Dan de tweede Pinkstermiddag. „Oef, wat een echt ouderwets partijtje voetbal" zei Charles na de wedstrijd. Ja, ja onze mannen hebben zich kranig gehouden. Vooral die . . . . eh, ik bedoel „we" waren goed. Einduitslag 0 - 0 Een boerke zou zeggen: „Hè - de daor nou eel de middag veur lopen skuppen?" Maar wij zeggen op zijn Dordts „'t was jenk!" We hebben daarna de wedstrijd V.E.S. - B.S.C. gezien, welke V.E.S. met 5 - 4 won.
's Avonds weer „knal" (jeweetwel)

Dan de derde Pinkstermiddag.
„Jo, weet je waar we morgen naar toe gaan?" zegt er een van de hoogste klas tot zijn kameraad op de vooravond van deze dag. „Ja, jô, zwijg er maar over, want er zijn er een paar van de lagere klassen, die je kunnen horen."

In de filmzaal zitten er een paar van de lagere klassen bij elkaar. „Ik weet, wat we morgen doen," zegt de ene. „Ik ook" zegt de ander, „maar zwijg er maar over, want er zit er een van de hoogste klas achter je."

Nou en we hebben fijn gezwommen die middag. „Nee, we hebben fijn gepierebaaid" zegt Frits Reynders.

's Avonds ging er een hoeraatje op, toen de kampeerders en bivakkeerders terugkwamen, vooral toen Br. Edmundus de cour op kwam gepeddeld. Dit was tevens een goede punt achter de lol van de vrije dagen en het was een dikke punt.

3 juni examenafdeling

door J. Sigfried

Hè, toe frère probeert U het.
Ja hoor, hij zou het proberen. Bij het roeien was zo maar terloops

de opmerking gemaakt, dat we wel eens zouden willen zwemmen. En nu zou er een poging voor gedaan worden.
's Avonds in de aula.
„Jongens de directeur heeft goed gevonden ..... Hoera!! „.... dat we gaan zwemmen." Hoera!!!

Vrolijk worden de nodige voorbereidingen gemaakt en met moeite blijven we 's morgens nog bij de les. Dan nog eens de banden opgepompt en daar gaat het naar „Zonneland."

Zo nu en dan komt de zon eens te voorschijn. Het water zal echter nog aardig koud zijn, de zon heeft nog zo weinig geschenen. Na een rit van vijf kwartier, die wij in drie kwartier konden doen, bereiken we eindelijk het zwembad. Bij gebrek aan zwempakken worden een voetbalbroek en een hemd als zodanig gebruikt.

Daar komen de eersten aan. Even voelen. Brr. wat koud. Daar verdwijnt een hele voet onder water. Dan een been. Dan twee benen. Brr. gauw er weer uit. Eindelijk wordt volgens de regelen der kunst de borst natgemaakt en springt de eerste in het water. Hij hapt naar adem, Dan plonst hij verder. Nu volgt de rest ook. En weldra ploetert en plast (en zwemt (?)) de hele examen-afdeling in het koele nat. Na een tijdje komen een paar jongens op de kant zitten. Het is toch wel een beetje koud. Sommigen blijven zitten, anderen duiken of springen gewoon weer in het water. Heerlijk is het toch zo in het water, ook al kan het grootste deel niet zwemmen. Maar na een uurtje verdwijnen verschillende jongens in hun hokje. Toch duurt het nog ruim een kwartier voor alle jongens uit het water komen. Met frisse (letterlijk!) moed stappen we dan weer op de fiets om met slechts één lekke band, langs een omweggetje weer ons St. Louis te bereiken. Na afloop verzekeren verschillende jongens alweer zin in een bad te hebben. Schijnbaar had het fietsen nogal verhit.

kampeerders bij de hut

door Teo Vries

Onder een grauwe hemel verzamelden we ons met veel geschreeuw en geroep op de Ulocour rondom de twee handwagens. Veranderlijk weer of niet, lol zouden we hebben, want we gingen kamperen. Na een half uur droegen de assen een hele vracht aardappels, kampgerei enz. enz. naar de hut van v. d. Bom, waar onze

kampplaats was. Al spoedig lagen de Oudenbosse koepels achter ons en roken we de heerlijke geur van de bossen.

Het fijne kampleven begon. Br. Anastatius, blij zijn oude beroep weer eens te kunnen uitoefenen, schoot zijn witte jas aan en zette ons aan het aardappelschillen. Ze zeggen wel eens, dat het beste voedsel vlak onder de schil zit. Nu, dan hebben we geen voeding van betekenis gehad!

Ondertussen brandden de vuren en konden we beginnen met aardappelkoken. Heerlijk hebben we gegeten, ik zou bijna zeggen . . . nee, ik wil niet onvriendelijk zijn tegen de kok van St. Louis.

's Middags een wandeltocht naar de speeltuin, die overvol was. We hebben er dus maar even gezeten en . . . . . !
Zo was de eerste kampdag al voorbij.

De tweede dag was het kamp bijna geheel klaar. Deze dag zou nog fijner worden, want er stond zwemmen op het program. Eerst werd een nieuwe brug gebouwd, die met een plechtige toespraak van den leider geopend werd. En toen naar de waterleiding. In een minimum van tijd lagen we te spartelen in het water.

Alles bij elkaar waren het fijne dagen. Wij danken Br. Anastatius en hopen, dat hij nog eens zulke kampdagen zal organiseren.

C.F.C. TIARA.

Na de propaganda-avond op Dinsdag 10 Juni lijkt het ons onnodig nog over de C.F.C. te schrijven. Ieder, die voelt voor het hoge doel van de C.F.C. nl. karaktervorming in Katholieke geest, heeft een goed inzicht gekregen in doel en werkzaamheid van deze club voor de hoogste klassen.

Voor de toekomstige leden laten we het C.F.C.-lied volgen. Het geeft ons ideaal volkomen weer.

SUR MON HONNEUR

Devant tous je m'engage,
sur mon honneur.
Et je te fais hommages
de moi, Seigneur,

REFREIN

Je veux t'aimer sans cesse
de plus en plus.
Protège ma promesse,
Seigneur Jésus.

2

Je jure de te suivre
en fier chrétien.
Et tout entier je livre
mon coeur au tien.

3

Fidèle à ma patrie
je le serai.
Tous les jours de ma vie,
je servirai.

4

Je suis de tes apôtres,
et chaque jour.
Je veux aider les autres,
pour ton amour.

5

Sa règle a sur nous-mêmes
un droit sacré.
Je suis faible; tu m'aimes,
je maintiendrai.

UIT EEN GEHEIM DAGBOEK

van Frits Enfant

1 Juni. De actie: verbeter de anderen, begint me zwaar te vallen. Ik moet de tanden opeen bijten om vol te houden. Na de vergissing van 2 Mei over die wellevendheid, leef ik haast met heel de wereld in onmin. Als ik maar even de waarheid durf te zeggen, wordt ik afgeblaft.

Iedereen weet, tenminste onder de jongens, dat er op sommige plaatsen wel eens frauduleus gerookt wordt. Toen ik een keer weg moest uit de klas, fluisterde een jongen tegen me: „Frits 'n sigaret?"
- Dank je, ik ben geen stiekemert."
- Nee, Frits, maar je bent een schijnheilige farizeëer!"
- Die het zegt, die is het," beet ik terug.
Wanneer ik maar ineens - ja - had gezegd op zijn aanbod, dan was ik een toffe kerel geweest en nu. . . . .

Een andere keer zaten we proefwerk te maken.
- Pst," zei mijn buurman, „hoe heet die berg in midden-Amerika?"
- Hou je bek!" zei ik. - Dank je," fluisterde hij en schreef op: Tehuantepec.

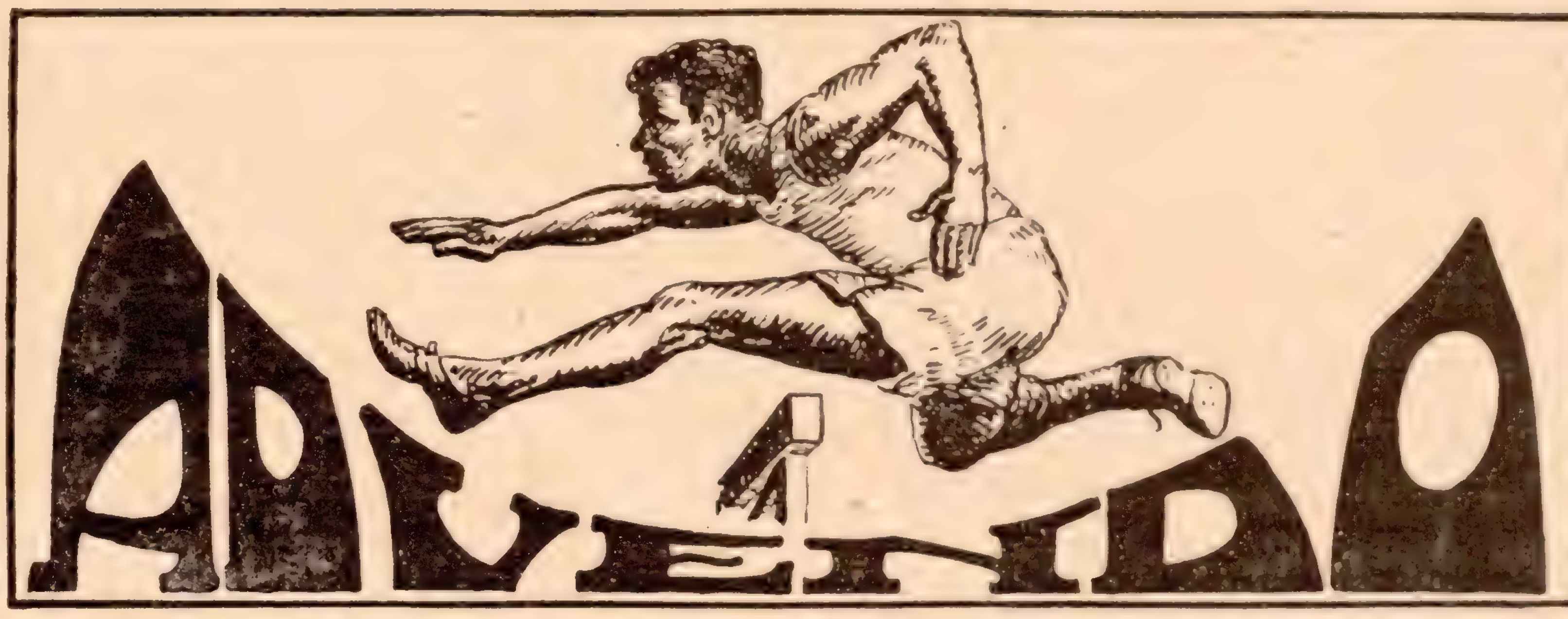
Toen klonk er een streng bevel door de klas, dat Frits zijn pen maar neer moest leggen. Voorzeggen was even erg als afkijken. Ik kreeg een ander papier en moest maar beginnen bij drie honderd vijf en twintig duizend vier honderd twee en zestig.
Nou, dan weet iedereen, hoe laat het is.

Zo leed ik het diepste onrecht en nog wel in de derde macht.

HET SCHAAP

Vanouds is dit tweehoevig dier
De niet te missen leverancier
Van de fijne zachte wol.
En doet ons daardoor vol
Goeden moed de barre kou trotseren.
Bij warenkennis zult ge verder leren;
Dat de grondstof van onze winterdracht
Officiëel genoemd wordt schapenvacht.
Een schapenneus is aan de wortel rond,
En is het beestje kerngezond,
Tot aan het uiteinde behaard
Zoals zijn korte dikke staart.
Met zijn voedsel gauw tevreden,
Is dit laatste ook de reden,
Dat het tiert op malse wei
Zowel als op de schrale hei.
In grote kudden graast het daar.
De herdershond, die speelt het klaar,
Als sommige soms vluchten zouden,
Ze met gegrom bijeen te houden.
De scheper gooit met kluiten zand
Hieraan heeft ieder schaap het land.
Hoort men van - schaapskop - in de school,
Wanhoop spreekt dan uit dit parool.
Zo'n jongen is niet bij de pinken,
En meester laat de moed dan zinken.
Zegt hij echter: schaap van 'n kind
Dan gaat het immer voor den wind.
Een schapenstal noemt men een kooi,
Moeder Schaap in de wandeling: ooi.
Een schaap met horens is een ram.
Beider lieveling het dart'le lam
Zowel bij leven als in dood
Is het nut van schapen groot.
Voor schapenkaas als délicatesse
Bestaat maar weinig interesse.
Schapenvlees en lamscoteletten
Durft men op elk menu te zetten.
Tot slot nu nog een goede raad
Dat op uw persoon toch nimmer slaat:
Daar komt een wolf in schaapskleren aan.
Wil toch oprecht door het leven gaan.

Schoolmeester II.

advendo-babbeltje

Met den schrijver van „Mens sana in corpore sano" (zie Klaroen No. 7) ben ik het volkomen eens, dat het er eerst en vooral op aankomt een gezonde geest te bezitten. Maar ik zou zeggen neem de spreuk in haar geheel: Een gezonde geest èn een gezond lichaam.

Geestesontwikkeling door oefening van verstand en wil is zeker van hoge waarde, maar de ontwikkeling en vervolmaking van het lichaam is ook een groot goed. Bij goede sport moet trouwens niet het lichaam, maar de géést heersen. Goede sport eist een grote mate van zelfbeheersing en daardoor is ze een uitstekende oefenschool voor de wil. Beter dan waar ook, kan men op het sportveld het karakter van jongens leren kennen, omdat ze zich daar geven, zoals ze zijn. Daarom kijken verstandige opvoeders graag naar spelende jongens. Ze zien dan de goede eigenschappen zoals zelfbeheersing en ridderlijkheid en soms . . . . . ook de minder goede. Zij zien karakters ópen voor zich.

Er wordt wel eens geklaagd over verwaarlozing van de lichamelijke opvoeding, maar met rechtmatige voldoening mogen we constateren, dat in ons St. Louis de lichamelijke vorming al zeer lange tijd de aandacht heeft, die ze verdient. Elke tijd heeft zijn eigen vorm van sportbeoefening, maar altijd is het doel van echte sport: lichamelijke ontspanning, bevordering van gezondheid, lenigheid en geoefendheid der spieren, teneinde de geest in staat te stellen het lichaam in alle omstandigheden te beheersen.

Met groot genoegen herinneren we ons de tijd, dat we - enige decenniën jonger - onze beste krachten mochten geven aan een turnclub, aan welker wieg we stonden en die we zagen uitgroeien tot een club van ver over de tweehonderd leden. Wat werd er door de

verschillende afdelingen stevig geoefend om op de officiële sportdag aan het einde van het jaar, een goed figuur te slaan.

Er rest ons alleen nog de herinnering en het bewustzijn, aan iets goeds gewerkt te hebben, dat het toenmalige St. Louis heel wat jeu bijbracht. Ook toen werd er reeds lichte athletiek beoefend en dat onderdeel had altijd grote belangstelling onder de jongelui evenals trouwens bij de tegenwoordige jeugd. Het is dan ook van het Advendo-bestuur juist gezien, de belangstelling en activiteit van haar leden te vragen, nu de tijd zo bizonder geëigend voor deze takken van sport is aangebroken. Vooral voor de ouderen is het een geschikte bezigheid in de vrije tijd. Het geeft een goede beheersing van de geest over het lichaam en de energie, opgehoopt door het lange zitten op de schoolbanken, wordt ontladen.

Het maakt de geest frisser en vrijer, waardoor de studie steviger aangepakt kan worden. Want, ten slotte, jullie ouders vinden het natuurlijk prachtig, dat jullie je op de juiste manier amuseert in de open lucht, maar je moet goed beseffen, dat ze de zorg voor gezondheid en ontspanning vooral hogelijk waarderen, als de uitslag der studiën daarmee evenredig is.

Daarom, jongens, eerst ernstig en gedegen studie en daarna sport en spel. In vrijheid en blijheid. Br. Edmundus.

competitie klaswedstrijden

Getrouw aan de traditie, zijn we na de Paasvacantie begonnen met de klaswedstrijden. Oud-leerlingen, die nog niet te lang van St. Louis weg zijn, zullen zich die gezellige, maar tevens spannende weken nog wel herinneren. Och, ge weet 't allen, de grote, iedere keer terugkomende strijd is, de Ulo tegen de Handel.

Je hoort niets anders dan: „Hup Ulo, hup Handel." 't Is werkelijk nodig, dat bij zulke wedstrijden een goede scheidsrechter is, want niets mag over het hoofd gezien worden. Onze speelplaats is dan ook vol van kijkers, die de spelers nog zenuwachtiger maken dan ze al zijn. Ge moet dat volkje zien, als bij een van de twee een goaltje wordt gemaakt. Eerlijk gezegd ze zijn niet te houden. Geachte oud-leerlingen kunt U zich dat nog voorstellen? Ging 't in uw jonge tijd ook zo? Dat schijnt erfelijk te zijn. Als we zelf weer eens even in ons geheugen terug graven en we gaan eens na

het fijne, het onschuldige genot, wat we daar op de Ulo meemaakten dan moet er toch wel een beetje spijt komen, omdat die tijd zo gauw voorbij was. Als men wat ouder wordt, dan ziet men dat alles, weer heel anders dan toen.

De gespeelde wedstrijden, vooral wanneer onze groten, Handel- en Ulo-boys in het strijdperk kwamen, waren buitengewoon fel. Je kon echt zien, dat het ging, hard tegen hard. Was het vroeger ook zo? En toch er was blijdschap, vrolijkheid en enthousiasme bij allen.

Kent ge het publiek van Handel - en Ulo - boys?
Ze kunnen de perken wel eens te buiten gaan en toch als men er dagelijks mee omgaat en samenwerkt is het toch werkelijk een aardig stel jongens 't Is onze echte Roomse blijheid, die je tegenlacht.

Indien U belangstelt in de behaalde punten der wedstrijden hieronder volgen ze:

Eindstand der grote voetbalcompetitie 1940 - 1941

Kampioen Handel II

	gesp.	gew.	gel.	verl.	ptn.	doelp.	gem.
Handel II	6	3	3	0	9	7 - 3	1.50
Handel III	6	2	4	0	8	10 - 5	1.33
Ulo III	6	2	3	0	8	10 - 5	1.17
Ulo II	6	0	0	6	0	6 - 20	0.00

Ook onze kleine Ulo- en Handelsmannen speelden een competitie, maar die komen nog steeds niet uitgevochten. De uitslagen zijn nog maar gedeeltelijk opgemaakt. In de grote competitie, die eindigde met de wedstrijd Ulo III - Handel II 1 - 2 speelden de volgende spelers van de IIe Handel mee: L. v. Steyn, C. v. Dongen, G. Ballering, L. de Dobbelaere, J. Dirven, W. Lemmens, A. v. d. Berg G. Franken, G. Perdaems. Br. Germanus.

tennissen

Mannen, wat gaat het tennissen fijn. Jullie worden met de dag beter. De competitie vlot ook goed en voorzover ik kan beoordelen, zijn jullie allemaal tevreden met de regeling, die voor het tennissen gemaakt is. Weten jullie nog de wedstrijden op Hemelvaartdag met zes heren uit het dorp? Het waren mooie partijen, vond je ook niet? Alles bij elkaar genomen hebben onze Advendo-mannen aardig klop

gehad. Nou, dat is niet erg, daar kunnen ze best tegen. Het was hun op de eerste plaats te doen om eens lekker te spelen met een paar echte tennissers en dat doel is absoluut bereikt. Het weer zag er in het begin dreigend uit en we waren al bang, dat de heren niet zouden komen, maar een sportman geeft het niet gauw gewonnen en trekt zich ook al niet zo heel veel van wind en regen aan; ze kwamen toch met de leus: we spelen net zo lang als het droog blijft. Op de eerste baan speelden Ch. Holtkamp en Jarich Moll tegen de heren G. Overweg en G. Vermolen. Onze jongens moesten het verliezen. Op de tweede baan traden Boy Ecurie en H. Moll in het strijdperk tegen de heren T. Overweg en T. Vermolen. Dit was, wat de gasten betrof het beste duo. Ook hier moesten onze jongens het onderspit delven. Op de derde baan waren Fr. Reynders en H. Snijders tegen de heren Kools en Vermeulen (neem me niet kwalijk als ik me misschien vergis in de schrijfwijze der namen.) Hier wonnen onze jongens. Er is mooi gespeeld.

Een kleine opmerking moet ik maken nl. „de voetfout". Bij het serveren moet de serveerder achter de baseline staan, dus niet met een of twee voeten er op. Daar maakten sommigen van ons nog al eens abuis mee. Ook een fout van den umpire, want die moet daar ook op letten en er op attent maken.

De uitnodiging van de heren om eens met een paar man bij hen op de baan te komen spelen, namen we dankbaar aan. Dat hebben we dus nog in het vooruitzicht.

De eerste Pinksterdag hebben vier kwekelingen tegen vier van ons gespeeld. George van Vooren en Fr. Reynders stonden gelijk en hebben afgesproken om nog eens tegen elkaar uit te komen.

H. Snijders verloor van P. Grin en M. de Jong en A. Hillenaar wonnen van Piet Jansen met . . . . . (ik ben zijn naam vergeten).

Deze wedstrijden hebben bij velen de ambitie voor die heerlijke sport verhoogd en we gaan weer met frisse moed verder in de hoop, dat we ook Cosama nog eens op de baan zullen zien om zich ons te meten.

Dinsdag 27 Mei

DAAR werd een pittige voetbalwedstrijd gespeeld op de middencour. De keeper voelde zijn longen kriebelen en een halve slag maken, toen hij met de borst een kanonschot stuitte.

Elastische borstkassen gevraagd!

Woensdag 28 Mei

Onder daverend applaus en 'n hartelijk: Lang zal hij leven, wordt Br. Germanus in de refter ontvangen. Het is vandaag zijn patroonfeest.

Terwijl de andere studenten zuchten en zweten in de klassen, viert de tweede handel de patroondag van den klasbroeder. Zij trokken naar de bossen. . . . en wij? Zij speelden op de hei. . . . en wij? Stort tranen nu, schreit luide! Hun blijdschap was ook niet onvermengd, want tijdens hun afwezigheid overleed in droeve eenzaamheid de kanarie, die pas veertien dagen in de klas zat .Hij was zo gehecht aan die lieve handelsmensen, dat hij geen dag en geen uur hun tegenwoordigheid kon missen. Daarom stierf hij, droef en alleen.

Het is hier de plaats om ook een ander sterfgeval te vermelden. De welbekende kauw, die „Maantje" heette wegens de vroegtijdige ouderdoms-verschijnselen op zijn jeugdige kop, blies de kraaienmars. De onbarmhartige jeugd lachte er nog mee ook. Rond het graf geschaard zongen ze: Moeder, onze kauw is dood, hij is van zijn stokske gevallen! Het grafschrift luidt: Hier ligt Maantje zonder rouw, hij is gestorven tjau tjau kauw! (vrij naar Vondel)

Donderdag 29 Mei

Priesterdag. Samen met de Mariaridders van de middencour ging de Ulogroep naar de vroegmis, die werd opgedragen door Mhr. de Graauw voor de Priesters en religieuzen. Daarna gezamenlijk ontbijt in de sociëteit. 's Middags bedevaart naar Zegge voor verschillende

intenties. 's Avonds een gezellige „bonte ring" met leuke voordrachtjes. Mhr. de Graauw zei, dat we geen gehaktbal, maar een voetbal moesten zijn. Na een schop vliegen we de hoogte in. Een gehaktbal echter wordt „geknauwd."

Zaterdag 31 Mei

Alle jongens, behalve de wijze en bezadigde(?) gaan met vacantie.

Pinksteren 1 Juni

Na de Hoogmis wordt er getennist tegen de Kweekschool. In de middag een spannend handbalpartijtje op de middencour. De Ulo wint met 4 - 3 van de Handel. Een prijs werd uitgeloofd. Werd hij ook uitgereikt? (lees „Pinksteren" van Melatti).

Sinds die dooie kanarie en de overleden kauw hebben we nogal gauw last van tranen. Maar bij de film: De dubbelganger waren het tranen van het lachen. 's Middags gaan we nog luisteren naar de Oosterhoutse nachtegalen op het voorplein van de Basiliek en 's avonds wordt het filmprogramma voortgezet. Daarna naar bed. (Het bed vormt altijd het slotrijm warempel).

Maandag 2 Juni

De hogere klassen studeren 's morgens. (Ja, dat doen we *óók nog* tussen de bedrijven door) 's Middags maakt een groep een fietstocht naar Bergen op Zoom. Het eerste elftal van Advendo speelt tegen V.E.S. Dat onze mannen (die met de baarden, snap je) er geducht op zaten, bleek wel uit het resultaat 0 - 0 (zie weer: eigen werk). Met toelichtingen van Br. Théophile wordt 's avonds een prachtige kleurenfilm vertoond over de H. Bloed-processie in Brugge.

Dinsdag 3 Juni

Het hele pensionaat vliegt uit (zie: eigen werk). Over de tocht naar Oosterhout is een artikel ingeleverd zo groot als een olifant. Als het gefatsoeneerd is tot een lief kamerolifantje krijgt het wellicht nog een plaats in het kleine klaroenhuis. (Red.)

's Avonds komen alle vacantiegangers weer St. Louis binnen.

Zaterdag 7 Juni

Met grote inspanning en volharding is de tweede Handel er in geslaagd het kampioenschap in de klasse-competitie te behalen. De laatste wedstrijd was 3e Ulo - 2e Handel.

Heel lang geleden waren er jongens, die de tegenstelling Ulo - Handel ook in het dagelijkse leven wilden doorvoeren. Maar dat vinden wij tegenwoordig niet sportief.

Zondag 8 Juni

Als apotheose van de competitie speelt de tweede Handel een erewedstrijd tegen de seminaristen van het Berchmans-college. De

taaie handelslui zijn onoverwinnelijk. Met een 4 - 2 overwinning verlaten ze het veld. Het eerste elftal van Advendo speelt tegen het eerste elftal van het Berchmans-college. Ze delen heel broederlijk de punten 1 - 1.

Dinsdag 10 Juni

Goedgeslaagde propaganda-avond voor de C.F.C. onder leiding van den Alg. Schrijver.

Met aandacht wordt geluisterd naar jeugdige en bedaagde welsprekendheid. Een goede belofte voor het volgend jaar.

Donderdag 12 Juni

Sacramentsdag. Feestelijke processie in de tuin. De kleine cour was zeer mooi versierd, de Juvenisten hadden kleurige figuren getekend langs de weg, die de processie ging. 't Volgend jaar zullen de Ulo-jongens zorgen, dat hun cour ook versierd is, als ze zich tenminste niet wegens studieredenen „genoopt" zien, het nog een jaar uit te stellen. Voor het H. Sacrament kan geen hulde te groot zijn.

's Middags gaan de hogere klassen naar Wernhout en de lagere worden de hei ingejaagd (beter dan in de woestijn of in de kl. !) 's Avonds muzikale lezing over Tschaikowski door de Broeders Théophile en Ferdinand.

Vrijdag 13 Juni

Mondelinge middenstandsexamens voor de derde handel. Samen uit, samen thuis. Alle zeventien deelnemers slaagden. Dezelfde avond trokken ze naar hun ouders om de pinkstervacantie in te halen, die ze gemist hadden. (Jaja!)

Dinsdag 17 Juni

Toen een redacteur (een van de vele) Br. Majella na examendagtaak zijn klas zag binnengaan, hoorde hij een daverend: lang zal hij leven. uit zwaar behaarde kelen. Zo'n zang is gewoonlijk de inleiding voor een goede nieuwe dag.

Ten slotte voorspellen we als 'n profeet, die brood eet (200 gram per dag) dat de Aloysiusdag op 21 Juni bij goed weer in orde - (hoe noemen ze dat in Dordt?) - zal zijn.

Max de Jong en anderen.

CORRESPONDENTIE. Van het laatste prijsraadsel kwamen maar twee oplossingen binnen nl. van J. H. v. d. Stadt en van G. Perdaems De meesten hebben het blijkbaar als een grap beschouwd. Voor G. Perdaems was het evenwel de kostelijkste grap, want hij won de prijs.

DENKVRAAGSTUK (Ingez. door H. Tooten)

Een trein wordt gereden door een machinist, een stoker en een remmer. Hun namen zijn (niet resp.) De Groot, Smits en Jansen. In dezelfde trein zitten drie zakenlui nl. de Heren De Groot, Smits en Jansen.
1. Mijnheer de Groot woont in Amsterdam. 2. De remmer woont in Hilversum. 3. Mhr. Jansen verdient f. 2000 per jaar. 4. Smits speelt beter biljart dan de stoker. 5. Een der zakenlui verdient driemaal zoveel als de remmer, die duizend gulden per jaar verdient. 6. De passagier van dezelfde naam als de remmer woont te Utrecht.
VRAAG: Hoe heet de machinist? (Beredeneerde oplossing)
(Gewijzigde opgave van de Bethsteel corporation)

PRIJSVRAAG „KLAROEN JAARREVUE"

J. v. d. Schoot

13 - 49 - 51 - 17 - 4 - 48 - 24 - 12 - 2
Club, die voetbalwedstrijd won op 16 Oct. 1940.

3 - 44 - 22 - 28 - 47 - 26
Was 5 Febr. '41 twaalf en een half jaar in het klooster.

12 - 26 - 16 - 44 - 30 - 5 - 42 - 8 - 1 - 9
Toneelstuk, dat we bij de Paters zagen.

45 - 28 - 2 - 37 - 27 - 43 - 40
Werd dit jaar door velen gelezen.

29 - 56 - 31 - 40 - 33 - 21 - 25 - 6
Centrum der wandelsport op 25 Mei 1941.

34 - 19 - 26 - 12 - 40 - 13 - 50 - 31 - 15
Werkte aan het laatste schoolconcert mede.

28 - 50 - 19 - 38 - 33 - 26 - 7 - 44 - 53
Moest dit jaar bij den Directeur dikwijls gaan vragen om opstekeu.

21 - 9 - 1 - 52 - 53 - 20 - 23 - 32 - 57 - 14 - 7 - 12 - 24 - 30
Opgevoerd, onder krachtige leiding van Br. Sebastianus.

34 - 35 - 36 - 23 - 53 - 10 - 20 - 54 - 12 - 34 - 55
Speelde op een der concerten hobo

46 - 39 - 13 - 18 - 57 - 6
Daar ging het lied over bij de uitvoering der Kring.

11 - 35 - 45 - 41 - 25 - 28 - 24
Werd dit jaar veel opgemaakt.

Hieruit ontstaat een slaazin van 58 letters. Welke?